

Melanholija.

Med rožami, ki ne rastó pri nas,
sem videl polzasenčen, tih obraz.

Kot da ni vedel zame, jaz ne zanj,
a bilo je med nama polno sanj.

Kot mavrica nevidna vzel se most
je med menoj in njo, da je skrivnost

lahko hodila med menoj in njo,
o, kot bridkost, s povešeno glavo.

In vrča njenega napoj je bil,
kot bi žerjavico mi v srce lil.

In spomnil sem se, da je davno ni,
da veter ji črez daljni grob šumi.

Oton Zupančič.

Veliki teden.

Mrtvaški mir, oltarji polpodrti.
Leseni križ leži na golih tleh,
pred njim pa mi, ki nas je zlomil greh,
klečimo vsi spokorni in potrti.

Nemirni strah neizogibne smrti
za nami hodi v teh molčečih dneh,
beži veselje in zamira smeh,
kot da bi stali grobi že odprti.

Takó se s tabo, Kriste, žalostimo.
A ko so dnevi žalosti za nami,
kdo še poljublja ti nogé krvave?

Svobodni spet, z veselimi rokami
pepel otresemo s ponosne glave
in kakor prej, takó te spet tajimo.

A. Gradnik.